

BLOEDVLOEK

Nevelen van het Verleden

Deel 2

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2022 door Dawn Avalon.

ISBN

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Enkele meters achter de anderen aan liep Nuala in haar daagse kleren de dansvloer op. Het voelde vreemd om weer met haar lessen te beginnen en te doen alsof er tijdens haar afwezigheid niets was voorgevallen. Gelukkig was dit, wat haar klasgenoten betrof, inderdaad het geval. Dankzij Teyrnons oom, Davin, was haar naam ongenoemd gebleven in de media. Al was er vreemd genoeg weinig media aandacht geweest voor de arrestatie van Hasan Invrani, junior. Ze vroeg zich af in hoeverre Davin daarin een rol had gespeeld. De enigen die eveneens op de hoogte waren van de gepoogde ontvoering, waren Madrid en Jaydan. En zij hadden zich evenmin iets laten ontglippen. Het was nu negen dagen geleden dat ze vanuit het niets werd aangereken. Dat twee mannen haar vastgrepen en zonder pardon in een wagen smeten. Puur door de herinnering weer in haar hoofd toe te laten, verzwaarde Nuala's hartslag zich. Haar buik deed pijn. *Niet aan die dag denken*, vermaande ze zichzelf. Sinds het voorval was het meisje zich meer dan voorheen bewust van haar omgeving. Ook nu weer. Zoals de geur van de zaal, die een zweem van zweet had en een mengelmoes aan aftershave en deodorant. Of het geroezemoes van de andere dansers, gefluister en geritsel. Evenals haar eigen voetstappen. *Ik moet gewoon kalm blijven*, sprak ze zichzelf toe. *Ik ben veilig. Niets kan me hier overkomen*. Bij de eerste aanblik van de jonge man met zijn bekoorlijk uiterlijk en de sprekende paarse ogen, hield ze spontaan haar adem in. *Teyrnon*. Zelfs nu ze zich er niet meer tegen verzette, voelde ze zich nog steeds overweldigd door zijn fysieke uitstraling. Ook Teyrnon was, net als de andere dansers nog in zijn gewone kledij. Zoals ze van hem gewend was, droeg

hij een prijzige, donkere spijkerbroek en een donkercyaan met midnachtsblauwe trui van een even dure designer. Het was aan. Na die ene nacht dat hij bij haar was gebleven, had ze zich niet langer verzet tegen haar gevoelens voor hem. De student bleek zelfs zorgzamer dan hij eerder al had laten zien. Vanaf het moment dat ze wakker was geworden in het ziekenhuis, was hij geen seconde van haar zijde geweken. In die eerste dagen na de ontvoering, nadat ze uit het ziekenhuis was ontslagen, hadden de Sloans erop gestaan dat ze bij hen logeerde. Teyrnnon had zijn bed afgestaan en had zelf één van de kamers op zolder genomen. Nuala wist zelf niet zeker of ze zelf blij was met de vanzelfsprekendheid die van dat arrangement uitging. Alsof het delen van zijn bed überhaupt niet bij hem op kwam. Om zichzelf even een moment van bezinning te geven, bleef ze staan. Nuala haalde iets dieper adem... Toen opeens de deur achter haar dicht knalde! Het indringende geluid deed een verlamme golf van pure angst door haar lichaam trekken. Met een ruk draaide ze haar hoofd naar de deur en zag de blonde Judith staan met een verbeterd trek op het gelaat. "Sorry, hoor!" verontschuldigde de blondine zich met nog immer een boosheid in haar stem. "Maar ik moest even afreageren." Nuala keek haar slechts aan, haar lippen voelden als vastgeplakt. Ze slikte en wendde haar gezicht af. Er golfde een pijnlijke straling door haar armen en handen, alsof ze zojuist letterlijk onder stroom had gestaan. "Nuala," verwarmde niet alleen Teyrnons stem haar, maar eveneens de warmte van zijn hand in de knik van haar rug. "Kom," zei hij en duwde haar zachtjes met zich mee naar de anderen. Op een klein afstandje van de groep, bleef hij staan. "Gaat het?" hield hij zijn stem gedempt. Om geen opmerkingen uit te lokken, liet de knappe man zijn arm losjes om haar middel hangen. Ze schudde het hoofd. "Ik schrok... Sorry... Ik reageer

vast te heftig," antwoordde ze eveneens met zachte stem.

"Helemaal niet... We schrokken allemaal van het geluid... Je ziet bleek," constateerde de man met een samengeknepen blik.

"Ik heb niet zo goed geslapen... Vannacht had ik weer een nachtmerrie... Over de Limousine... Ik weet dat ik me veilig kan voelen. Maar-"

"Nuala," onderbrak de stem van Xabier Navarra haar. Het meisje draaide zich naar de man toe en keek naar hem op. De leraar was gekleed in zwarte sportbroek van glanzende stof, en een grijs T-shirt. Niet veel anders dan de kledij die hij gewoonlijk droeg. "Fijn dat je weer bij ons bent..." Navarra gebaarde dat de groep paardansers dichterbij moesten komen. "Goed dat jullie hier allemaal zijn en nog in jullie gewone kledij... Voordat we vertrekken vanaf dit verzamelpunt zal ik jullie het gedeelte van de dans laten zien, die jullie straks in het zwembad gaan oefenen... Gwen," riep hij zijn assistente bij zich. De jonge vrouw droeg een aaneengesloten bordeauxrode pak, vermoedelijk als alternatief voor haar gebruikelijke danskleding. Aangezien Navarra wel van haar verwachtte te dansen in haar daagse kleren. "Opgelet iedereen... Vanaf: COME HOLD MY HAND, BE MY BEST FRIEND... Voet over voet danst de danseres richting danser en neemt zijn beide handen vast. Ze plaatst ze over elkaar op haar borst als een teken van liefde. Echter de danser trekt zijn handen los. In een reactie hierop laat de danseres zichzelf in een split zakken. Ze kantelt naar voren en sluit haar benen en spreidt gelijktijdig haar armen. Vanuit de liggende houding, tilt ze haar bovenlichaam omhoog en maakt vergeefse vliegbewegingen met haar armen en schouders." Met bewondering aanschouwde Nuala de bewegingen van de blonde assistente. "Toegekeken door een verslagen kijkende danser kruipt de danseres naar hem toe," vertelde Navarra verder. "Ze laat zich door haar armen

vallen en rolt op haar rug. Daarop tilt ze haar rechterbeen in de lucht en maakt een achterwaartse handstand... " Alsof Navarra slechts de verteller van een verhaal was, voerde Gwen de choreografie in één vloeiende beweging uit. "Ze komt terug in een staande positie en gaat met haar rug tegen zijn rug staan. Beiden bewegen met de muziek mee en tekenen met beide voeten een halve cirkel. Daarop tilt ze haar rechtervoet naast haar slaap... Klaar?" vroeg hij wat zachter aan zijn assistente. "Ja," zei ze.

"De danser pakt haar enkel met beide handen, die hij gekruist houdt, vast en tilt haar in één zwaai over zijn rechter schouder..." Waarbij het voor de toeschouwers leek alsof hij hiermee een behoorlijk staaltje aan kracht ten toon stelde. Hij zweeg even vanwege de heftige reactie vanuit de groep, en genoot er inwendig van. Al bleef de uitdrukking op zijn rechthoekig gelaat stoïcijns. "En hij zwiept haar vlak boven de grond in het rond. Hij tilt haar hoger in de lucht... Tot ze op een veilige hoogte is... En ze hem haar andere voet kan aanbieden." Op dat moment pakte Navarra haar andere enkel vast. "Hij draait haar... Zodat ze elkaar aan kunnen kijken... De danseres legt haar hoofd op haar knieën, met haar handen op haar enkels." Navarra stopte met draaien en zwiepte Gwen een kleine meter boven zijn hoofd, alwaar ze met een gestrekt lichaam een schroef maakte.

"De danser vangt haar en de danseres vouwt haar armen om zijn hals... Een omhelzing die hij kort beantwoordt. Dat was het," zei hij en zette Gwen naast zich neer. "Dank je wel, Gwen. Je was weer fantastisch." De jonge vrouw glimlachte even, waarbij ze vluchtig van hem naar de groep keek. "Dank je," sprak ze met zachte stem. Daarop keek de leraar zijn leerlingen stuk voor stuk aan. "Heftig?" bracht hij bewust een uitdagende klank in zijn

stem. "Nogal," merkte Judith op. Ze keek met enig wantrouwen in haar grote blauwe ogen haar danspartner John Howard aan.

"Denk jij dat je mij over je schouder kan trekken?"

"Misschien," klonk hij niet bepaald zeker van zijn zaak. De jongen keek kort van Nuala naar Teyrnon, waarbij hij zich over zijn geschoren hoofd wreef. "Hij kan het misschien wel," sprak hij met nog altijd een scheef oog richting de onsterfelijke man. Deze reageerde niet, keek slechts berustend van de jonge danser naar de dansleraar.

"Ik denk ook wel dat hij het kan," merkte Jaydans partner George Stillwater op. "Hij mag nu immers met Nuala dansen. En zij is toch de favoriet?" klonk een insinuatie in de vraag door.

De uitdrukking in Navarra's blik verharde zich subiet.

"Nuala is een zeer getalenteerde danseres. Maar ik heb vooralsnog geen keuze gemaakt over wie dit stuk mag uitvoeren. Ik kan jullie wel vertellen dat deze scene een cruciale rol speelt in die beslissing. We gaan nu naar het zwembad. Het schouderwerpen gaan jullie namelijk eerst in het water oefenen voordat er hier ongelukken gebeuren... Vanaf vier tot zeven uur vanavond heb ik een bad afgehuurd. Verzamel je spullen. Ik heb twee busjes geleast waarmee we jullie naar het zwembad vervoeren. Binnen vijf minuten wil ik jullie buiten zien. Degene die te laat is, heeft pech en moet er met eigen vervoer zien te komen."

"Nuala en ik reizen sowieso via eigen vervoer," liet Teyrnon de dansleraar weten. Navarra keek de student kort aan.

"Ook goed... We zien jullie straks in het zwembad. Bad twee."

"Kom, pak je spullen," sprak Teyrnon het meisje vriendelijk toe.

"Waarom wil je niet met de anderen mee reizen in de bus?" wilde ze niettemin van hem weten.

“Omdat ik niet afhankelijk wil zijn van een ander. Ik zie je buiten,” liet hij weten en volgde de andere dansers naar de kleedkamer voor heren. Jaydan kwam naast Nuala lopen.

“Jij en Teyrnon reizen apart?” merkte ze op.

“Ja... Teyrnon wil onafhankelijk zijn. Wil je met ons mee rijden?”

“Nee... Ik ga wel met de groep mee in de bus... Hij moet je niet telkens afzonderen, hoor.”

“Doet hij dat, denk je?”

“Een beetje... Ik denk dat hij jou graag helemaal voor zich alleen heeft. Let er een beetje op.”

“Doe ik.”

Enkele minuten voor de bussen aan bereikten Nuala en Teyrnon het zwembad. Hij nam haar bij de hand en leidde haar naar het afgehuurde deel van het zwembad.

“Tot zo,” zei hij en verdween in een omkleedcabine.

“Tot zo.” Nuala hing haar spullen aan de haken en kleedde zich snel uit. Net zo vlug trok ze het zwarte badpak aan die ze van Jaydan te leen had gekregen. Toen ze naar buiten kwam, wachtte Teyrnon al op haar. Zijn bijna naakte gestalte benam haar pardoos de adem. *Wauw*. Bewust van haar inwendige reactie, wist de onsterfelijke man met moeite een grijns te onderdrukken. Nuala zag hem naar haar kijken en wist een blozen te voorkomen door nog snel haar haren in een lage staart bijeen te binden.

“Ben je zover?” vroeg hij en liet daarbij zijn broeierige blik langs haar lichaam glijden; een inwendige reactie bij haar uitlokkend.

“Ja...” wilde ze iets gevats zeggen. Toen echter op dat moment de rest van de groep de kleedruimte in kwam gelopen, sloot ze haar mond. Wat er zich tussen haar en Teyrnon afspeelde, ging de anderen immers niet aan.

"Wij beginnen vast," liet Teyrnon de rest weten en trok het meisje achter zich aan richting water. Navarra stond al bij het bad te wachten, evenals Gwen.

"Het water reikt tot de knie," vertelde de dansleraar. "Begin de dans vanaf de draai met je armen in vleugelstand, zodat je naar het moment toe kunt leven." Het meisje knikte en nam een kleine meter afstand van Teyrnon. "Ik denk dat ik liever bij de handstand begin," liet ze haar dansleraar weten. "Het water is te diep om in te kruipen." De leraar leek even na te moeten denken over haar voorstel. "Akkoord," zei hij vervolgens. "Begin maar met de handstand." Nuala haalde diep adem en liet zich door haar armen in het water vallen. Op de bodem - hierbij nauwlettend in de gaten gehouden door zowel leraar als partner - rolde ze op haar rug. Ze tilde haar rechterbeen in de lucht en maakte een achterwaartse handstand. Toen ze in de staande positie kwam, voelde ze Teyrnons blote rug tegen haar eigen. Zo intiem was ze nog niet met hem geweest, en het meisje moest haar best doen zich op de dans te blijven concentreren.

"Kruis je armen, dan kun je haar straks draaien," gaf Navarra toch nog instructies aan Teyrnon, die knikte. Ook hij was zich meer dan bewust van de naaktheid van haar huid, warm en nat, die door de zijne werd waargenomen. Blijf gefocust, vermaande hij zichzelf. Een kort kuchje, waarop hij iets dieper ademhaalde.

"Als je haar straks over je schouder trekt," vertelde de leraar ondertussen, "doe dat dan in één vloeiende beweging. Zodra je aarzelt, valt zij. Begrepen?"

"Ja. Ik trek haar in één vloeiende beweging over mijn schouder... Klaar?" fluisterde hij met het hoofd naar achteren.

"Bijna..." Onder het strenge oog van Navarra tekenden beiden links en rechts een halve cirkel met hun voeten. Waarop Nuala

haar rechtoeroet naast haar slaap tilde. De man reikte achter zich en pakte met beide handen haar enkel vast.

"In één keer," riep Navarra hen nogmaals toe.

"Op drie," liet Teyrnon haar weten. "Één, twee, drie," en hij liet haar zonder enig moeite over zijn schouder zwieren.

Desondanks kon Nuala niet voorkomen dat ze een gil slaakte.

De vreemde sensatie door haar lichaam en het gevoel van oriëntatieverlies was te overweldigend. Bewust van haar fysieke commotie, liet de man haar zonder de choreografie af te maken in het water zakken. Waarop hij haar prompt aan haar arm overeind trok. Nog altijd gedesoriënteerd, bleef ze op zijn arm om haar middel steunen. "Gaaf het?" sprak hij met gedempte stem. Ze keek hem kort aan, maar was nog teveel bezig met slikken tegen de neiging te moeten braken.

"Nuala?" riep Navarra haar vanaf de kant toe. "Wat is er?"

Laat me even bijkomen, zeg. Om niet te hoeven spreken, stak ze vluo een hand op.

"Geef haar even een moment," liet Teyrnon hun leraar weten.

"Ben je misselijk?" wilde Navarra weten. Ze knikte.

"Dat gaat wel weer over. Je moet je ogen dicht houden tot het punt dat je voelt dat je verticaal boven Teyrnon bent... Jaydan... Nu jij." De dansleraar richtte zijn aandacht op Jaydan en haar danspartner George Stillwater. Nu ze even een moment voor zichzelf hadden, trok de man haar een stuk verder van de kant vandaan waar het water tot haar borst reikte.

"Is dit niet te diep voor de oefening? Je krijgt me zo nooit uit het water." De man trok slechts zijn mondhoeken op. Hij vouwde zijn beide armen om haar heen en trok haar tegen zich aan. "Twijfel je aan mijn kracht, of aan mijn techniek?" Nuala plaatste haar beide handen op zijn blote borst en gluurde voorzichtig over

haar schouder naar de anderen. "Je kunt me niet zo vasthouden... Niet tijdens de les," fluisterde ze en keek hem aan. "Je vergeet dat onze dans eindigt in een intieme omhelzing... Dus sla je armen om me heen... Navarra wil toch dat we een overtuigend verhaal vertellen?"

"Heb jij ooit eens geen weerwoord?" mompelde ze en sloeg haar armen om zijn hals. Ervan bewust hoe dicht ze nu tegen hem aan stond, keek het meisje naar hem op. Er zat een ondeugende twinkeling in zijn ogen, zag ze. "Waarom heb ik bij jou altijd het gevoel alsof je elk moment kattenkwaad wilt uithalen?"

"Kattenkwaad?" herhaalde hij met een glimlach. Hij plaatste zijn handen onder haar billen en tilde haar op, zodat ze haar benen om zijn middel kon slaan. "Ja. Ik heb soms het gevoel dat je iets voor me verborgen houdt." De man glimlachte nu hartelijk naar haar. "En wat zou ik dan voor jou verborgen kunnen houden," sprak hij met zachte stem en streelde met zijn gezicht langs de hare hiermee een gevoel van extase veroorzakend.

"Oh, Teyrnon," fluisterde ze. *Ik wou dat we elkaar hier konden kussen. Ik wilde dat hij me eindelijk kustte. Waarom heeft hij me nog niet gekust?*

Ineens weerklonk een luide gil door het zwembad! Meteen keken beiden in de richting van het geluid en zagen nog net Jaydan een duik in het water maken. De eerste poging van George om haar over zijn schouder te tillen, was zo te zien mislukt. Proestend kwam Jaydan weer boven. "Gosammel!" riep ze uit. "Ik raakte bijna de bodem!"

"Echt?" riep George geschrokken uit. "Sorry... Ik aarzelde en kon je toen niet meer houden."

"Genoeg," onderbrak Navarra het gekibbel. "Ilona en Dudley, jullie zijn nu aan de beurt," noemde hij de danseres met het sluike blonde haar en haar gedrongen, zeer gespierde partner.

Teyrnon keek nog even naar de twee dansers, waarop hij zijn blik op Nuala richtte. "Kom," sprak hij zacht. "Dan gaan we de schouderworp oefenen. Ik zal je niet laten vallen, beloofd." "Weet ik," zei ze en keek hem enkele tellen recht in zijn paarse ogen. Zijn hart reageerde spontaan op haar blik en hij hapte even naar adem. Nuala's mondhoeken krulden op. "Gaat het?" sprak ze plagerig waarbij ze zich achterwaarts naar het ondiepere deel van het bad bewoog. De man kneep kort zijn ogen tot streepjes. "Ga achter me staan, plaaggeest."

Al die tijd had de man in zijn bruin lederen jack via het glazen luik in het dak van het zwembad toegekeken. Zijn hongerig oog was op meerdere danseressen van Navarra's groep gevallen. Toch werd zijn blik telkens als een magneet naar Nuala Kara getrokken. Ik heb genoeg gezien, voor nu, dacht hij en liet zich van het schuine dak glijden. Zonder af te remmen gleed hij verder over de rand en landde de twintig meter lager op beide voeten. Hij liep naar zijn motor, zette de helm op en reed weg richting Springfield. Van wat hij een paar dagen terug had gezien, had Invrani senior zich in zijn nachtclub terug getrokken. Hasan Invrani, junior zat nog in voorarrest; in afwachting van diens rechtszaak. Ongezien parkeerde hij een klein kwartier later zijn motor in een zijstraat. Waarna hij via een zijsprong tegen een bijgebouw het complex besprong waarin de Invrani nachtclub was gesitueerd. Er bevonden zich net als voorheen een bodyguard bij de achteringang en twee voor de deur van het kantoor, zag hij via infrarood. De man rolde zich op zijn rug en wachtte af...

Nadat ze tot na zeven uur in de avond geoefend hadden, bracht Teyrnon haar die avond om negen uur naar huis. Om halftien

zou Madrid haar ophalen voor een avondje uit. De meiden wilden samen naar de Chinees en wellicht daarna alsnog naar de bioscoop. In ieder geval hadden ze een hoop te bespreken, zo had Nuala hem laten weten. Bij de kassa van de bioscoop stuitten ze echter op Susan en David Holby, waarop ze besloten samen naar een film te gaan. Tussen David en Madrid in gezeten, slaagde Nuala erin toch te genieten van de romantische komedie waarnaar ze keken. Met haar rechterarm ontspannen op de leuning snoepte ze ondertussen van haar M&Ms. Halverwege de film zag ze echter de blonde jongen wat rare bewegingen maken met zijn schouder. Nog even en zijn arm kwam achter haar langs te liggen, zo vermoedde ze. "Vind je het een leuke film, David?" fluisterde ze. Hij bracht zijn hoofd wat dichterbij. "Jawel... Ga je nu echt met die Leandros?" "Ja." "Oh." "Hij is echt heel lief voor me." "Dat zal best... Ik bedoel. Leuk voor je... Hij vindt het zeker niet goed als ik je morgen meeneem naar een feest?" "Wat voor een feest?" "Bij een stel derdejaars... In een Dancing in Springfield." "Derdejaars?" *Die zijn toch zeker al een jaar of twee of drieëntwintig?* "Zijn die niet te oud?" "Onze broer is derdejaars, weet je nog?" "Oh, ja. Dat vertelde je al eens... Zijn naam heb ik vergeten." "Mark... Ik zal het echt leuk vinden als je komt." "Ik zal erover nadenken..." *Het is misschien wel goed als ik binnenkort weer iets onderneem zonder Teyrnon. Ik wil niet iemand worden die niet exciteert zonder haar vriendje.* "Als ik meega, zou je het dan erg vinden als Madrid en Jaydan ook meekomen?"

"Je bedoelt een hele club?" klonk de jongen niet bepaald enthousiast.

"Ja."

"Ik weet niet of mijn broer het leuk vindt als ik zoveel eerstejaars meeneem. Het is wel besloten."

"O... Dan moet ik er nog even over nadenken... Ik stuur Susan morgen wel een bericht als ik toch nog mee wil."

"Is goed," hoorde ze toch een teleurstelling in zijn stem.

Nuala concentreerde zich weer op de film. *Misschien is het beter als ik wat afstand houd van David. Ik wil hem geen valse hoop geven. Hm. Ik wilde dat Teyrnon hier was.*

Op het punt haar nachtlampje uit te doen, ging haar mobiel over. "Hi," zei ze toen ze zag dat het Teyrnon was.

"Hi? Ben je thuis?" vroeg hij, terwijl hij haar vanaf het dak van het gebouw aan de overzijde van de straat via infrarood observeerde. "Nee," loog ze en grinnikte.

"Echt niet?" sprak hij met een grijns.

"Ik mag laat opblijven. Ik heb geen plannen morgen."

"Hm... En wat als jij en ik morgen om tien uur afspreken? Samen trainen? Ik rijd ons naar het park en we rennen samen een kilometer of twintig."

"Twintig! Ben je gek!"

"Oké. Hoeveel dan?"

"Niet meer dan vijf."

"Vijf maar?"

"Ja. Ik hoef geen marathon loopster te worden."

"Hm... Luilak."

"Ikke?" De man lachte om de verbouwereerde klank in haar stem. "Ja, jij... Vijf kilometer... Goed. Ik zal me aanpassen... Ben je zo thuis?"

"Ik ben al thuis?"

"Echt?"

"Ik lig zelfs al in mijn bed."

"Hm... Zal ik weer bij je komen liggen?" had zijn stem ineens een hele andere timbre, waardoor het meisje spontaan vlinders in haar buik voelde. "Teyrnon," gelukte het haar toch om streng te klinken. "We zouden het rustig aan doen, heb je me beloofd."

"Boven de dekens... Net als in het ziekenhuis... Ik wil zo graag bij je zijn."

"Maar je ziet me morgen toch al?"

"Ik wil je nu graag zien."

"Wel, misschien droom je vannacht wel van me... Ophouden met zeuren, anders ga ik morgen met Jaydan trainen."

"Ja, vrouwe... Tot morgen."

"Tot morgen," verzachtte de klank van haar stem weer.

"Invrani," noemde senior zijn eigen naam om tien voor één in de nacht toen hij zijn smartphone beantwoordde.

"Jouw zoon heeft gefaald," bracht de onheilspellende klank van de stem spontane kippenvel over de oudere man zijn armen.

Diep en beverig haalde hij adem. "Hij werd aangevallen," zei hij snel. "Door wie," klonk het als een snauw.

"Dat weet hij niet..." Met een zakdoek veegde hij het spontane zweet van zijn voorhoofd. "De daders droegen verduisterde helmen... De limousine werd van de weg gereden... Mijn zoon zit nu vast," sprak hij emotioneel aan het eind. "Kunnen jullie niet iets voor hem doen?"

"Je vraagt om een gunst, terwijl je zelf niet kunt leveren waar wij om vragen?" klonk zowel ongeloof als ergernis in de toon van de stem. "Vergeving... Mijn zoon... Willen jullie nog steeds het meisje? Ik kan-"

"Jij doet helemaal niets meer," onderbrak de stem hem boos.

"Benader Nuala Kara op honderd meter en je bent dood, heb je dat begrepen?"

"Ja."

"Je weet dat we je in de gaten houden."

"Ja, dat weet ik," klonk Invrani benauwd. "Ik beloof het. Ik houd mij vanaf nu verre van dat meisje... Wat doe ik met mijn club?" Het bleef enkele tellen stil.

"Verkoop het."

"En mijn zoon?"

"Jouw zoon weet niet waartoe wij in staat zijn. Hoop voor hem dat hij daar ook nooit achter komt."

"Ja... Mijn zoon zal geen vragen stellen... Ik beloof het... Hallo?"

Er klonk nog enkele tellen een onbehaaglijke stilte aan de andere kant van de lijn, waarop de verbinding werd verbroken. Invrani senior legde een momentlang zijn hoofd in de nek en zuchtte met gesloten ogen. Vervolgens pakte hij zijn iPad en scrolde naar de foto's die hij van Nuala Kara had. "Iemand moet medelijden met je hebben," sprak hij de foto's toe. "Maar wie heeft dan medelijden met mij en mijn zoon?" Hij drukte op delete en stond op. "We vertrekken," liet hij zijn lijfwachten weten.

De man in het bruin lederen jack sprong overeind, om twee tellen later bij zijn motor te staan. Heel even richtte hij zijn gehoor naar de zijstraat waar Invrani en zijn mannen zojuist liepen. Toen zette hij zijn helm op en reed weg.

Aan de andere kant van de oceaan, te Engeland, Shorne legde de jonge man met zijn zwarte haren en getinte huid, zijn smartphone tussen zichzelf en zijn zwarte lederen jack neer. Hij blies wat overtollig lucht uit, terwijl hij zijn ogen door het eeuwen oude kerkje liet gaan. Toen hij voetstappen hoorde naderen, blikte hij kortstondig over zijn schouder. Een grote man, met donkerblond haar dat tot zijn brede schouders reikte, kwam op hem af gelopen. Hoewel zijn kleding modern was, had hij nog altijd de uitstraling van een woeste Viking; zoals hij die eeuwen geleden eens was. De donkere mantel, die sterk aan de cape deed denken, versterkte dat beeld. Eenmaal naast hem pakte de grote man het zwarte jack op en legde deze over de rugleuning van het bankje voor hen. Vervolgens nam hij naast hem plaats. "Je zou hier niet moeten zijn, in Shorne, bedoel ik," merkte de grote man op. "Als iemand je herkent... Je ziet er niet bepaald uit als een man van midden vijftig."

"Er zijn belangrijkere zaken dan mijn uiterlijk, achterkleinzoon." "Heb je met Invrani gesproken," pikte de man de frustratie van zijn voorvader op. "Ja... Sommige zaken kun je ook niet aan sterfelijken overlaten... Maak je geen zorgen. Ik houd mij verre van de Snow residentie."

"Wanneer komt Owen trouwens deze kant op?"

"Volgens onze afspraken had hij er reeds moeten zijn. In elk geval heeft hij op mijn verzoek het landhuis opengesteld voor jonge dansers... "

"Weet hij waarom?"

"Nee... En voorlopig laat ik dat zo."

"Weet je zeker dat Nuala hier naar Shorne komt? Zal ze niet in Londen willen wonen, dichterbij haar dansschool?"

"Wellicht dat ze dit wil; er zal geen woonruimte voor haar in Londen zijn. Althans geen betaalbare."

"En wat als Owen onverwachts komt opdagen?"

"Dat zien we dan wel weer... Vooralsnog houden we ons aan het plan."

"Eerlijk gezegd begrijp ik niet waarom hij haar niet zelf benadert," benoemde de man hun eigenlijke opdrachtgever.

"Misschien dat jij je dat afvraagt, maar ik ga hem dat niet vragen."

"En wat hij met haar van plan is?"

"Dat interesseert me niet... Ik doe wat hij van me verlangt, wat dit ook is."

"Dan zullen we Nuala eerst zover moeten krijgen dat ze uit Eugene vertrekt," merkte de grote man op.

Een wat duistere glimlach verscheen op het gelaat van de getinte man. "Die krachten zijn reeds in werking gebracht..."

"Wat bedoel je daarmee?"

"Laten we het erop houden dat ik ervoor heb gezorgd dat bepaalde elementen in haar leven die zij trachtte te ontvluchten weer volop aanwezig zijn."

"En deze elementen... Weten zij dit?"

"Nee, natuurlijk niet," klonk de voorvader ineens wat ongeduldig. "Ze denken dat het of toeval of eigen vernuftigheid is dat hen naar Eugene heeft geleid..."

"Over Owen gesproken," bracht de grote man zijn nakomeling weer ter sprake. "Enig idee waar hij is?"

"Nee... Vermoedelijk ergens in Frankrijk... Ik houd me niet bezig met jouw nakomelingen."

"Misschien is het beter als je dit wel doet... De Dylan-clan bevindt zich eveneens een Eugene." Met een ruk keek de man naar zijn nakomeling op. "Hoe weet je dat?"

"Via dezelfde satellietbeelden waarmee ik Nuala af en toe observeer... Ze kennen elkaar."

De man klemde kortstondig zijn kaken op elkaar. "Dat maakt hoe dan ook geen verschil... Hij heeft plannen met dat meisje... en niemand, evenmin een Sloan, brengt daar verandering in." De gewezen Viking wilde nog iets zeggen, maar besloot zijn mond weer te sluiten. Het waren zijn nakomelingen geweest die de ontvoering van het meisje verijdeld hadden. Misschien was het beter dat zijn eigen voorouder nog niet over die informatie beschikte.

Om tien uur precies stond Teyrnon de volgende ochtend voor haar deur. "Goedemorgen, schoonheid. Ben je zover?"

"Ja." Het meisje ritste haar zwart glanzende trainingspak dicht waarop ze zich nog snel naar Jaydan omdraaide.

"Ik spreek je later."

"Oké, laat me weten als dat ene ding nog doorgaat."

"Oké."

Welk ene ding, dacht de onsterfelijke man, maar zei nog niets. Hij liep naast Nuala de trap af, de hal door, het gebouw uit en leidde haar naar zijn wagen. "We beginnen met Pre's Spoor," vertelde hij. "Vlakbij de Knickerbocker fietsbrug. Je bent daar vast al es een keer overheen gefietst."

"Ja. Een paar weken terug met Jaydan."

"Oké... Na de training rijden we naar het zwembad... Zodat we samen de schouderworp kunnen oefenen."

"En wanneer wil je die op het droge oefenen?"

"Wat dacht je van morgen, zondag? Bij mij thuis?"

"Bij jou? Waar dan?"

"De hal is groot genoeg."

"In de hal liggen tegels. Als je me daar laat vallen, breekt mijn schedel als een ei open."

"Ik laat je niet vallen," sprak hij gedecideerd. Nuala keek hem aan en haalde even diep adem. "Toch vind ik het geen goed idee," kwam ze er tegenin.

"Denk je dat de vloer waar we moeten optreden zal mee veren?" klonk hij wat onaardig ineens. Geschrokken van zijn toon wendde het meisje haar gezicht af en keek naar buiten. Ze probeerde daarbij aan niets te denken, al bleef ze zich bewust van de spontane brok in haar keel. Ze waren er al. Teyrnon stapte vlug uit en wilde haar helpen, echter ze was zelf al uitgestapt. Waarbij ze er nog altijd voor zorgde dat ze zijn blik vermeed. Nuala rekte haar spieren en maakte een snelle sprint op de plek waar ze stond. Een warming-up die de man niet nodig had. Hij opende de kleine kofferbak en haalde de veldflessen eruit. "Vitaminnewater," vertelde hij en reikte haar één aan. "Dank je," reageerde ze kort.

"Zullen we beginnen?" vroeg hij inmiddels met een frons op het voorhoofd. "Ja." Echter zonder op hem te wachten, sprintte ze ineens weg. Het kostte de man echter slechts een tel of hij had haar al ingehaald. "Je moet niet gelijk zo snel beginnen," vertelde hij. "We willen toch vijf kilometer rennen?"

"Zoiets... " *En daarna mogen mijn hersenen als een eierdooier over de vloer in jouw villa belanden*, dacht ze boos verder.

"Pardon, wat zei je?" vroeg hij echter. Hij hield haar bij haar arm tegen, zodat even stil stonden. Nog altijd vermeed ze het om hem aan te kijken. "Nuala? Ben je boos op me?" sprak hij toegeeflijk tot het meisje. Echter toen ze hem aan keek, leek ze eerder gekwetst dan boos. "Wat is er?" klonk zijn stem nog altijd lief en vriendelijk. "Waarom begrijp jij niet dat ik niet op een harde vloer wil dansen?"

"Gaat het daarom?"

"Oh, wat ben je ook een... Ik ren verder," zei ze en hervatte het lopen. "Je denkt echt dat ik je op zo'n harde vloer laat vallen?" stelde hij zijn vraag onder het rennen door.

"Heus niet expres!"

"Nee, dat zou helemaal iets zijn... Je moet me wel vertrouwen, liefje... Je weet dat de choreografie behoorlijk pittig is... En dan maakt het niet uit hoe hard de ondergrond is."

"Ik begrijp niet dat Navarra zo'n choreografie kon schrijven... Eerste die handstand... Dan ook nog zo'n schouderworp... En daarna mag ik een centimeter of twee met mijn gezicht boven de vloer zweven."

"Ik beloof je dat jou niets zal overkomen."

Ze bleef even stil en hij liet haar. "Ik ben bang dat me toch iets overkomt, zo vlak voor de uitvoering," deelde ze opeens haar angst met hem. "Omdat Navarra jou en mij zal uitkiezen om de hoofdrollen te dansen?"

"Als hij ons niet uitkiest, zou het bijna beter zijn... Ik moet nog steeds bewijzen dat ik mijn beurs waard ben... En Lenusya, mijn balletlerares, heeft de pik op me in."

"Meen je dat?" Ze maakte een bevestigend geluidje. "Waarom dan wel?"

"Misschien omdat haar man iets te enthousiast over me is? Hij heeft erin meegestemd dat ik ook een beurs voor Ballet kreeg met als bonus anderhalf uur muziekles per week."

"En Literatuur heb je als bonus bij de Moderne Dans gekregen, toch?"

"Ja... Maar dan moet ik wel kunnen optreden."

"Dat zul je... De uitvoering is immers over slechts een week."

"Ja, dat weet ik," klonk ze niet overtuigd. Ze liepen zojuist langs de vijver richting het Alton Baker hondenpark. Nog even en ze waren halverwege de ronde die Teyrnon had uitgestippeld.

"We wandelen een stukje," zei hij. "Zodat we wat kunnen drinken."

"Ja, is goed," hijgde ze. Ze nam haar veldfles en nam een flinke slok. Toen ze opkeek, zag ze echter dat Teyrnon absoluut niet buiten adem was. "Je hijgt niet eens!" riep ze uit. Even verscheen verwarring op zijn knap gelaat. "Hoe is je hartslag?" vroeg ze en legde - haar weigeren zou hem verdacht maken, realiseerde hij zich - haar vingers op zijn keel. "Gewoon nog rustig," sprak ze niet gelovend.

"Ik heb gewoon een hele goede conditie," gaf hij als uitleg.

"Ja. Dat blijkt. Sjonge... Is marathon rennen dan niet iets voor jou?"

"Dat is niet echt mijn ding," zei hij, al dacht hij toch even terug aan zijn leven in de Verenigde Nederlanden toen hij van 1680 tot 1687 als lopende koerier voor de Franse filosoof Pierre Bayle had gewerkt. Toen deze als professor werd aangesteld in de stad Rotterdam.

"Gaan we weer verder?"

"Ben jij dan genoeg uitgerust?" wilde hij weten.

"Ja... Mijn hartslag mag niet te laag zakken... Kom."

Het tweetal bleef zwigend verder rennen tot ze naast zich de Willamette rivier kregen.

"David Holby heeft me gisteren uitgenodigd voor een feestje dat vanavond in Springfield wordt gehouden," vertelde ze hem ineens. "David Holby," herhaalde hij de naam. "Misschien moeten meneer Holby en ik een woordje met elkaar babbelen."

"Waarom?"

"Omdat hij mijn vriendinnetje denkt te kunnen versieren."

Nuala grijnsde spontaan om zijn opmerking. "Ik heb David al verteld dat ik bij jou hoor."

"En? Wat vond hij daarvan?"

"Niet zo leuk... Hij wil toch graag dat ik kom," sprak ze wat vaag, hoorde hij. "Hij wil graag dat je komt? Of jij wilt graag heen?"

"Ik zou wel graag heen willen... Maar ik wil niet dat David een verkeerde conclusie trekt."

"Waarom zou hij dat?"

"Omdat, toen ik voorstelde om Jaydan en Madrid mee te nemen, hem dat helemaal niets leek."

"O?"

"Het feest was 'besloten' zo vertelde hij."

"En door wie wordt het feest gegeven?"

"Onder andere door zijn broer. Een derdejaars student."

"Ik wist niet dat de Holby's nog een broer hadden."

"Ja, Mark heet hij."

"Hm... Denk je dat het een leuk feest zal zijn?"

"Geen idee... Susan zal er ook zijn..."

"Hm... Ik wil je niets verbieden, Nuala... Dat zou raar zijn... tenslotte ben je jouw eigen persoon."

"Dus je zou het niet erg vinden als ik toch naar dat feest ga? Ik bedoel, zonder jou?"

"Natuurlijk niet... Al vind ik het geen goed idee als je daar alleen heen gaat... Zeg maar dat je toch Jaydan meeneemt."

"Ja... Dat doe ik... En anders ga ik gewoon niet."

"Wil je dat ik in de buurt ben, voor het geval je me nodig hebt?"

"Och... Ik ben niet bang meer voor de Invrani's... En ik geloof niet dat Eugene Harold er zal zijn. Heb jij nog plannen voor vanavond?"

"Jawel... Ik ga vanavond uit... In Springfield."

"Wat toevallig."

"Ja... Zorg dat je jouw mobiel bij je hebt."

"Ik beloof het."

Buiten het vierkanten complex waarbinnen het feest werd gehouden, klonk reeds de zware beat van de 'dancemusic' die gedraaid werd. Zodra Nuala en Jaydan naar binnen liepen, werden ze er letterlijk door overspoeld. *Wauw, wat een vibratie. Mijn hart slaat er bijna van op hol.* Bij de ingang stonden een aantal bezoekers te roken. Een zevental mannen, mogelijk studenten met een gemiddelde leeftijd van vierentwintig. En een viertal vrouwen van dezelfde leeftijd. Hun blikken, zowel van de mannen als de vrouwen, gleden niet al te subtiel langs hun outfit, bemerkte het meisje. Zij en Jaydan waren gekleed in een kort zwart jurkje met lange mouw. Nuala met een cyaangroene brede riem, passend bij haar panty's en Jaydan met aquamarijn gekleurde accessoires. Ook Jaydan bemerkte het staren van de rokers. Als vanzelf gleed haar blik door naar haar kamergenote. Ze zag het meisje een vluchtige blik op de cyaangroene schoenen met een kleine hak werpen, die zij haar te leen had gegeven. "Je ziet er prachtig uit," complimenteerde Jaydan haar met haar volle rode lippen vlak bij Nuala's oor. "Dankzij jou... Ik voel me ook mooi... Ik wilde..." Nuala liet haar blik zakken. "Dat Teyrnon je nu zag?" maakte Jaydan de zin voor haar af. "Ja... Hij heeft me nog niet zo vaak opgedoft gezien." "Ik denk ook niet dat jij je voor hem hoeft op te doffen... Hij adoreert je." Het meisje trok even haar mondhoeken op. "Kom, dan gaan we naar binnen," stelde Jaydan voor. Waarop ze een enorme zaal binnenstapten. De ruimte was betegeld met kleine, vierkanten witte en zilverkleurige tegeltjes. Met verspreid over de vloer negen zuilen betegeld met minuscule spiegeltjes.

In het midden van het complex was een ovalen teakhouten bar waarbinnen het personeel zich manoeuvreerde. Via een lange trap aan de zijkant bereikte men de tweede verdieping. Daar waren kleine, ommuurde ruimtes waarbinnen men enigszins privé kon zitten. Op de begane vloer bevonden zich ruim vijfhonderd dansende studenten en half zoveel andere genodigden.

"Deze club lijkt me een beetje te groot, om 'besloten' te kunnen zijn," merkte Jaydan met enig cynisme op. Ze liepen verder waarbij de zware dreunen van de bas opnieuw hun eigen hartslag leek te overheersen. "Daar zijn David en Susan," riep Jaydan. Nuala volgde haar vinger en stak haar hand op. Meteen kwam het tweetal naar hen toegelopen. "Hi," sprak David enthousiast en drukte, voordat ze het kon tegenhouden, een kus op haar wang. Een ogenblik overrompeld door het gebaar, keek ze hem aan. In eerste instantie wilde ze iets zeggen, in plaats daarvan richtte ze haar aandacht op Susan. De studente drukte kortstondig haar wang tegen die van het meisje. "Neem het hem niet kwalijk," zei ze gauw. Susan had zowel het gestuntel van haar broer gezien, als de ongemakkelijke uitdrukking op het gelaat van haar mooie klasgenote. Nuala keek haar aan en schudde het hoofd.

"Ik had al een vermoeden dat je broer me leuk vindt... Maar hij moet begrijpen dat ik met Teyrnon ga," vertelde het meisje met haar mond bij Susans oor, zodat ze verstaanbaar was.

"Dat weet hij... En anders maak ik het hem nog wel eens duidelijk. Ik vind het in elk geval super dat je bent gekomen. Jij en Jaydan... We keken al naar jullie uit."

"Het is hier behoorlijk druk."

"En het wordt nog drukker... Het is nu nog vroeg... Over twee uur, om twaalf uur gaat het pas echt los."

"Is Ilse er niet?" wilde Nuala van haar weten.

"Die kon niet... Je vertelde me dat je Jaydan mee zou nemen... En met vijf man staat er altijd iemand alleen... Zullen we dansen? Komen jullie ook?" richtte ze zich tot haar broer en Jaydan.

Het viertal vond een plekje waar ze zich vol enthousiasme aan de muziek overgaven. Onder het dansen kon David zijn ogen echter niet van Nuala afhouden. Vlug gaf Susan hem een ongeziene stoot. "Ze heeft een vriend," siste ze.

"Weet ik... Ik mag toch wel kijken?"

"Nee, niet zo. Je jaagt haar straks nog weg... Ga anders Mark halen... Hij zit boven ergens."

"Oké... Ik kom zo terug."

"Waar loopt je broer heen?" wilde Jaydan weten.

"Mijn andere broer ophalen. "Hij had kaarten voor dit feest."

"Kaarten? Nuala en ik hoefden geen kaartje te laten zien."

"Nee, die heeft mijn broer nog... We hebben jullie beschrijving doorgegeven aan de portier."

"Oh? Oké," zei ze, een frons onderdrukkend. De jonge vrouw liet haar blik terloops verder glijden, tot ze Nuala's blik ontmoette. Woorden waren niet nodig.

Inmiddels op het dak van de dancing concentreerde Teyrnon zich met gesloten ogen op het geluid binnenin het gebouw. De muziek was echter dusdanig overheersend dat hij haar stem er tot nog toe niet uit had kunnen pikken. Hij keek kort naar zijn telefoon, geen berichtjes. Tot het toestel ineens overging. "Heb je gezelschap nodig?" stelde Dylan zijn vraag zodra Teyrnon de oproep beantwoordde.

"Nee... Ik verwacht verder geen moeilijkheden. Ik wil alleen bij haar in de buurt zijn."

"Ik begrijp je... Tot later..."

"Tot later." De man klikte het gesprek weg en concentreerde zich nogmaals op Nuala Kara.

Nu met z'n drieën dansten ze nog zo'n twintig minuten door tot Nuala een droge keel kreeg.

"Ik heb dorst," riep ze. "Goed... We gaan naar de bar," stemde Susan toe. Met z'n drieën baanden de studentes zich een weg langs al die soms iets te wild bewegende lichamen.

"Eén Cola," bestelde Nuala bij de barkeeper.

"Voor mij ook," probeerde Jaydan boven de muziek uit te komen. "Voor mij een Bacardi," zei Susan.

"Oh, heerlijk," uitte Nuala haar waardering nadat ze een flinke slok had genomen. "Ja, echt lekker," stemde Jaydan toe. "Je broers zoeken naar ons," vertelde ze ineens. Susan volgde haar blik. "Wachten jullie hier even, dan haal ik ze op."

"Oké," reageerde Jaydan. "Echt leuk dit feest, vind je niet?"

"Ja," klonk ze echter niet erg enthousiast.

"Je mist Teyrnon zeker?"

"Om eerlijk te zijn wel, ja..." *Had ik dan toch hèm moeten vragen om mee te gaan? In plaats van Jaydan? Het is toch belangrijk een vriendschap naast mijn relatie te onderhouden? Ik vind Jaydan echt geweldig en zij is hier ook zonder haar vriend. Maar ik mis jou, Teyrnon.* "Maar ik ben hier om plezier te hebben," sprak ze verder. "En dat zul je hebben ook. Weet je dat ik heel trots op je ben," bekende ze ineens.

"Op mij?"

"Ja... Nauwelijks een week geleden wilde die griezel Invrani je... Je weet wel," wilde ze het voorval niet benoemen, ingeval iemand meeluisterde. "En inmiddels heb je jouw danslessen weer opgepakt en nu ben je hier."

"Ja... Ik gun het hen niet dat ik bang blijf en mezelf opsluit. Bovendien heeft Teyrnons oom mij ervan verzekerd dat ze dit keer niet meer op borgtocht vrij kunnen komen."

"Moet jij nog tegen hen getuigen, denk je?"

"Mr Davin denkt van niet... Hij heeft mijn verklaring en die van Madrid op video vastgelegd... Hij wil dat ik zoveel mogelijk met mijn leven en studie door kan gaan."

"Die oom van Teyrnnon is echt een toffe gast."

"Ja... Teyrnnon heeft een hele lieve familie..."

"Oh, daar is Susan weer met haar broers," liet Jaydan weten. Nuala trok haar mond in een beleefde glimlach toen ze Susan met haar beide broers zag naderen. Degene die ze nog niet kende, bekeek haar namelijk op dezelfde wijze als de broer die ze al wel kende. Mark had dezelfde langwerpige ogen in een diamantvormige gelaat met volle lippen. Zijn haarkleur leek zo te zien lichtbruin, echt duidelijk was het niet te zien in het schemerdonker van de zaal en de flinkerende groene en rode lampen. "Jij bent vast Nuala," zei hij en stak zijn hand naar haar uit. "Hi," zei ze en schudde zijn hand. Toen ze haar hand echter terug wilde trekken, vernam ze dat hij de hare iets langer bleef vasthouden. Wat verwonderd keek het meisje hem aan, waarbij ze haar ogen samenknep. Zijn rechtermondhoek krulde zich iets, zag ze, waarop hij haar eindelijk los liet. *Wat moest dat voorstellen?* "Dit is Nuala's vriendin en kamergenote, Jaydan," vertelde Susan ondertussen. "Dag," zei hij en schudde ook haar hand. "Heb je zin om met me te dansen?" richtte Mark zijn vraag op Nuala. *Nee*, dacht ze. "Oh, eh..." Vlug keek ze opzij naar Jaydan. "Ik wil Jaydan niet alleen laten staan," verzon ze gauw en schoof haar hand onder Jaydans arm door. "Zullen we weer de dansvloer op?" stelde ze zogenaamd argeloos voor.

"Laten we samen gaan dansen," stelde Susan voor. Ze dacht hierbij vooral aan haar broer David, die nog altijd met een hunkering in zijn ogen naar het meisje met de goudblonde krullen keek. "Misschien had je dan toch Ilse moeten bellen," merkte Jaydan op. "We zijn nu wel met z'n vijven."

"Mark... Waar is Charles?" vroeg Susan echter.

"Charles?" herhaalde Jaydan. "Mijn Charles?"

"Ja... Hij en mijn broer zitten in één of andere computerclub...

Oh. Kijk daar is hij... Charles!" Susan wuifde, echter vergeefs.

"Waarom loop je niet even naar hem toe?" stelde ze voor.

"Ik ben hier met Nuala," zei Jaydan. Ze nam het meisje bij haar pols vast en trok haar verder de dansvloer op.

"Kom, dansen," riep ze. Wederom bewogen hun slanke lichamen op het ritme van de muziek. "Wat vind jij van hun broer?" stelde Jaydan haar vraag in Nuala's oor, zodat de anderen er niets van meekregen. "Beetje glad," vertelde Nuala eerlijk haar mening.

"Ja, hè. Dat was mij ook al opgevallen... Hij," wilde ze nog iets zeggen tot Jaydan een hand op haar heup voelde. In eerste instantie verbolgen, draaide ze zich om. "Charles," noemde ze haar vriendje met verbazing bij zijn naam.

"Mark vertelde me dat Nuala je zou meenemen, anders had ik het gedaan. Wat een geweldige muziek, vind je niet?"

"Ja, super."

"Jij had ook kaarten voor dit feest?" wilde Nuala van hem weten.

"Ja, hoezo?"

Het meisje wisselde kortstondig een blik met haar vriendin, waarop ze het hoofd schudde. "Niets... ik vroeg het me gewoon af." *Waarom deed David dan zo moeilijk over het feit dat ik Jaydan en Madrid mee wilde nemen? Of wist hij dat Charles er zou zijn, en hoopte hij dat ik uiteindelijk alleen met hem zou dansen? Jaydan danst nu nog met mij en Charles, maar hoelang*

houdt ze dat vol. Charles is verliefd. Natuurlijk wil hij alleen met haar dansen zonder een storende derde erbij. Hoewel Jaydan haar best deed om ook met Nuala te blijven dansen, kon ze - zoals Nuala zich al had bedacht - niet voorkomen dat Charles haar toch voor zichzelf claimde. Daarbij dansten de Holby's uitbundig om het meisje heen. Het stelde Jaydan gerust dat Nuala oprecht leek te genieten. Tot Mark onverwachts achter haar ging dansen en zijn handen op haar heupen legde. "Niet doen," vermaande Nuala hem en nam een stap naar voren. Susan glimlachte naar haar, zag ze. Het meisje ontblote haar tanden. *Ja hoor, leuk hier,* klonk het cynisch in haar hoofd. De slanke arm van Jaydan bewoog zich op dat moment langs haar taille. "Hi... Kom, dans met mij en Charles," zei ze. Heel even ontmoetten hun ogen elkaar.

"Ja, leuk," zei ze met een brede lach die echter niet in haar blik weerspiegeld werd. Doelbewust trok Jaydan haar vriend en Nuala iets verder bij de Holby's vandaan. Het duurde slechts een moment of het meisje kon weer oprecht genieten van de muziek. Ze ving de blik van Susan op, die snel zwaaide. Vlug zwaaide ze terug. Vanuit haar ooghoeken zag ze echter nog altijd het staren van broer Mark. *Bah, hij is nog erger dan David, die in elk geval nog iets onschuldigs heeft.* Of ze wilde of niet, ze merkte zelf dat haar manoeuvres houtiger werden. Alsof de soepele bewegingen van haar lichaam de broer enkel zouden uitdagen.

"Ik ga even wat drinken halen," liet ze Jaydan en Charles weten en haastte zich vlug richting bar. *Zal ik Teyrnon bellen? Zal hij dat wel leuk vinden?*

"Een Cola, alsjeblieft," liet ze de barkeeper weten. Vlug keek ze naar haar mobiel. *Zal ik een berichtje sturen?*

-Ik mis je. ♥ - Verzenden.

-Ik jou ook, ♥" klonk het twee tellen later. - Is het feest leuk? -
-Ja en nee. *De muziek is geweldig. Maar de volgende keer wil ik met jou naar een dansfeest.* -

-Als er weer een groot feest is, neem ik je zelf mee. Kus. En geniet ze! -

"Dank je," bedankte ze de barkeeper en tilde haar glas van de bar. Op het moment echter dat ze een slok wilde nemen, stootte iemand het glas uit haar handen. Geschrokken staarde Nuala naar de scherven op de vloer. "Oh, pardon," klonk Mark Holby geschrokken, al las ze iets anders uit zijn ogen.

"Hier neem mijn glas. Ik drink ook Cola," vertelde hij en reikte haar zijn glas aan. "Nee, bedankt," zei ze dan ook. *Ik vertrouw je niet.* "Pardon?" riep ze de barkeeper. "Het spijt me, " verontschuldigde ze zich. "Ik heb mijn glas laten vallen."

"Door mijn schuld," zei Mark snel.

"We ruimen het zo op," liet de jongen weten. "Bedankt dat je het even zegt... Wil je een nieuwe cola?"

"Graag."

"Maar ik betaal," liet Mark weten. "Ik sta erop," zei hij toen hij zag dat Nuala wilde protesteren. Hij zette zijn eigen glas neer en betaalde de barkeeper. Vervolgens, waarbij hij het zicht op de glazen voor Nuala blokkeerde, tilde hij beide glazen van de bar. "Hier," zei hij en reikte haar een glas aan.

"Dank je," zei ze. Heel even aarzelde ze nog, maar nam toen een flinke slok. *Ik stel me vast aan, vanwege de Invrani's. Tenslotte is hij een broer van Susan en David.*

"Gelukkig heb ik niet over je mooie jurk gemorst... Ik kan soms een ontzettende kluns zijn."

"Dat heeft iedereen wel eens," probeerde ze wat vriendelijker te klinken. "Wat studeer je?" vroeg ze vervolgens.

"Ik ben begonnen met Architectuur, net als jij en mijn broer en zus. Maar ik volg nu de opleiding 'Zakendoen in het nieuwe Millennium."

"Oh? Mijn vriend ook. Hij is eerstejaars." In haar hoofd vergeleek ze de beide studenten met elkaar. Mark was zeker een jaar of drie ouder, en toch was haar Teyrnon een stuk mannelijker.

"David vertelde me al zoiets," klonk het wat neerbuigend, vond ze. Al besloot ze er niet op te reageren. Ze keek de zaal over naar de dansende mensen en nam nog een slok van haar cola.

"Weet je dat ik mijn ogen niet van je af kan houden? Susan en David vertelden me al dat je een mooie meid bent. Ik had niet verwacht dat je zo'n lekker ding bent." Het meisje voelde een spontaan trekken in haar wangen. *Ik had naar mijn eerste gevoel moeten luisteren*, verweet ze zichzelf nu. "Oh... Tja, dat vindt mijn vriend dus ook," benoemde ze weer het feit dat ze een vriend had om hem op afstand te houden.

"Die vriend is hier toch niet?"

"Hij is ook in Springfield... Ik ga weer naar de vloer... Dansen." *Ik moet die vent op afstand zien te houden.*

"Doe dat," zei hij en volgde haar.

"Ben je daar weer?" begroette Susan haar enthousiast.

"Het wordt inderdaad steeds drukker," zei Nuala.

"Ja... Wil je anders naar boven?"

"Nee, joh... Ik vind het heerlijk om te dansen. O, dit nummer vind ik te gek!" Grijnzend van oor tot oor danste en sprong ze samen met Susan op de beat van het lied. Om hen heen dansten David en Mark. Al probeerde Nuala zich vooral op Susan te richten. Een stel kwam vlak bij hen te dansen, zag ze. Na wat wilde manoeuvres werd het groepje van vier gesplitst. *Nee, nu dans ik enkel nog met Mark. En dat wil ik juist niet!* Het meisje keek om zich heen en zag een twintig meter van haar verwijderd Jaydan

met Charles dansen. *Zal ik naar hen toe lopen?* Ze zette een stap, echter bleef meteen weer staan. Stonden ze nu ineens veel verder weg? *Ik voel me raar*, dacht ze. *Daar staat Mark. Wat kijkt hij merkwaardig naar me.* Nuala draaide zich, zodat ze in de richting van de trap kon kijken. Misschien moest ze even naar boven lopen en ergens rustig zitten. *Wat beweegt iedereen vreemd. En ik hoor de muziek nog nauwelijks. Al het geluid klinkt ineens zo ver weg.* Opeens werd ze zich gewaar van armen om haar middel. Hete adem, riekend naar bier in haar nek.

"Je maakt me zo geil," kreunde een stem in haar oor. Ze maakte een protestgeluidje echter de persoon trok haar dichtert tegen zich. Te dicht. *Wat is dat? Mark? Wrijft hij zijn penis tegen me aan?* "Niet doen... Niet doen," stamelde ze. Met zijn gretige handen voelde ze hem haar lichaam betasten. "Houd op! Jaydan?" Echter haar vriendin hoorde haar niet boven de keiharde muziek uit. *Ik moet weg. Ik moet hier weg.* "Laat me," en ze wurmde zich los. Met haar handen voor zich probeerde ze een weg te banen door honderden dansende mensen. *Waarom voel ik me zo vreemd? Ik kan nauwelijks uit mijn ogen kijken.*

"Waar ga je heen?" wilde Mark weten, en hield haar bij haar arm tegen. "Weg... Ik moet naar buiten."

"Doe nou niet zo flauw. Kom, dans met me." De student trok haar tegen zich aan en probeerde haar zelfs te kussen.

"Mark... Niet doen..." Hoewel ze zichzelf nog maar nauwelijks kon oriënteren, wist ze zich weer uit zijn armen te bevrijden.

Nogmaals voelde ze een hand aan zich trekken. "Nee, laat me."

Het meisje strompelde verder, zag inmiddels alles driedubbel.

Ik weet niet meer waar ik ben! Oh God... Hoe kom ik hier uit?

Iedereen beweegt! Alles draait. Plots voelde ze een hand langs haar krullen strijken.

"Laat me," murmelde ze en maakte een afwerende beweging met haar hand. Ze wilde verder lopen,